

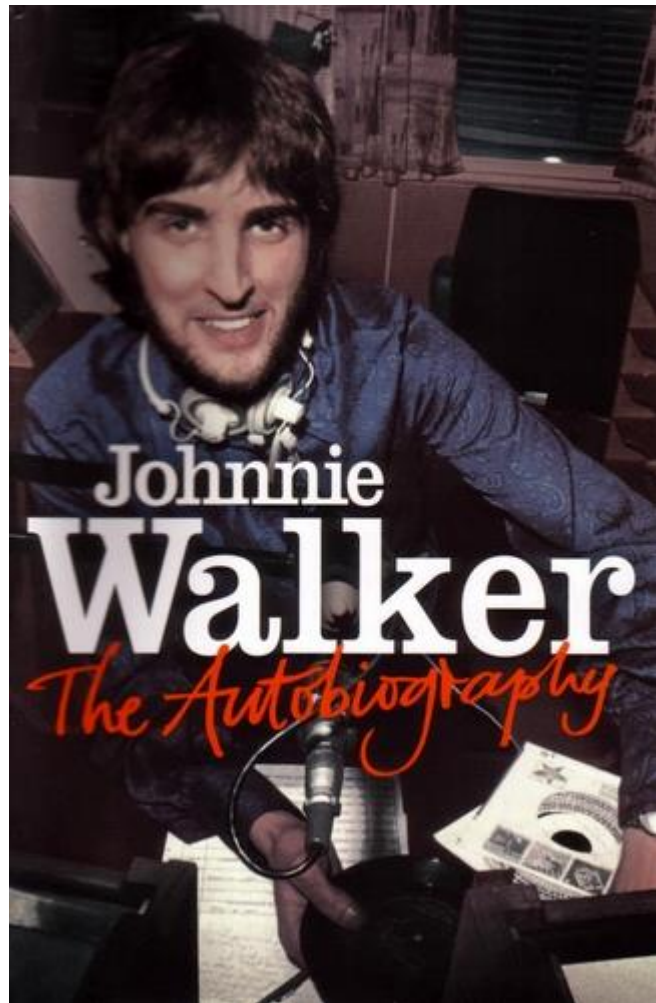
JOHNNIE WALKER, THE AUTOBIOGRAPHY

From 1966 on, the voice of Johnnie Walker could be heard over the air waves. Staying faithful to his own tastes and opinions, the deejay served millions of listeners their favourite music on stations like Radio Caroline, BBC Radio 1 and BBC Radio 2. Now, after all those years, Walker has written his autobiography. Hans Knot rose to the occasion to review the book even before he finished reading it.

Changing names. At this moment there are two books lying on my desk. The first one is titled *Catch a wave*. The rise, fall and redemption of the Beach Boys, written by Brian Wilson and Peter Ames Carlin. As indicated by its title, the book describes the life and work of the Beach Boys. I started to read the book some three weeks ago, just when I heard that my all-time favourite Brian Wilson will shortly be heading to Groningen for a one-time concert in June. Maybe Roger Day will be a bit jealous about me seeing Brian Wilson in concert again. How much I'm anticipating the concert, though, the book itself is a terrible read. As I don't have too much time to read, it's also very easy to put it book aside now and again. It seems composing music is far better job for Brian Wilson than writing a book. After all those weeks, up till now I've only arrived at page 48.

The second book, however, is something quite different. It's the story of Peter Dingley, born on Good Friday, March 30, 1945, in Solihull near Birmingham. Peter was one of five children in a family where it seemed that there was not too much affection and it was also common that feelings had to be kept hidden. The book tells the story of Peter learning at a young age what Rock and Roll Music was and is, thanks to his brother John. I found this book in my post-box this very morning and in just over an hour time I arrived at page 53, where this same Peter for the second time gets a new name. This time it is a name, Johnnie Walker, which will make him very famous and beloved by millions of people, not only in his native country Great Britain but also outside the UK borders.

Playing records. Dingley's autobiography is the life story of a lad growing up in the 1950's and the early 1960's, similar to so many other stories from people, now in their mid-fifties or early sixties. Like many young people in those days, Peter Dingley heard something special in the American music that could be heard on the radio: the promises of freedom and self-expression. His time at school time was not the one he

loved because it was partly dominated by corporal punishment. The wish to obtain some personal possessions, like the Philips tape recorder he saw so many times in a local job, brought him to the first job. During a summer holiday he worked at Harris & Sons Brass Founder.

From the money he earned, he bought his beloved Philips Recorder. A dream came true as with the recorder, he now could record his favourite radio program at the time: Pick of the Pops with Alan Freeman at the BBC. What a luck Freeman didn't talk through the music. Peter used the recorded songs for his bedroom radio shows. All in all it was not that different from what so many other young guys in the late 1950's and early 1960's did. For one thing, it as if read a part of my own life story. But Peter Dingley had to study on, though with bad results and he had to quit school with an order from his dad to leave the house and to get a job in family circles. He moved far away from Birmingham to Gloucester. There he found a job in a local garage where he could do a six-year track to become a garage manager.

These six years also would not be completed as Peter Dingley, at age 17, decided to go back to Solihull to find a new job and, see more regularly his girlfriend Ingrid. She however was too impressed by a car from another guy and Peter thought some pints and a whiskey and more were the best to drink his girl lost away. However, when getting home, he didn't think about the fact he had to start his new job at Patrick Motors the next day. A day too late he started work on the new job, but still Peter seemed to be unhappy. It was then that Peter Dingley decided to take a "one evening a week job" at a well known Locarno Ballroom where he was allowed to play records in the Bali Hair Bar at Friday evenings. For the job he adopted a new name, Peter Dee, his second name.

By another person he became in contact with a guy who led him to other deejay jobs and at one stage, next to the work at Patrick Motors, he played records at four different venues during four evenings a week. It could not work out well doing two jobs at the time and his boss at the garage decided that Peter had to make a decision: "Either the garage or the deejay thing." Two weeks time, he got for taking a decision, but our Peter Dee knew what he wanted, which was becoming famous as a deejay.

The birth of Johnnie Walker. Some month earlier, Peter had taken a day off from his work to take the train to Paddington Station in London, from where a cab brought him to posh May Fair. The reason was that deejay Don Wardell of Radio Luxembourg had given him the advice to do an audition at the station loved by so many youngsters in Western Europe. Very nervous our Peter went into the Luxembourg building at Hertfordstreet, expecting a deejay studio. Producer Eggy Lance gave him the opportunity to play a record or four using a script Peter wrote on forehand. However the deejay studio seemed like a concert studio and Pete failed doing a proper job. Eggy led him out of the Luxembourg building using the words: "You'll never be a deejay as long as you live. You just haven't got the personality for it. I'll show you out!"

What I must not forget to mention is that our poor Peter wasn't led out of the building at the front door but was kicked out of the backdoor. Where would his future be? Was there any possibility that he could get a second chance? I'm now only at page 53 of this new book, released by Penguin Books, and I can promise there is a lot more to

read in the next pages. At exactly page 53 you will learn how Peter acquired his third name when he learned by an article in the Daily Mail of the arrival of a new, American runned, radio project. This was the project that would change his life. Swinging Radio England would start in 1966 and, at the same, announce the arrival of Johnnie Walker. This time Peter's luck turned the right way and the name Johnnie Walker would cling to him, while he became a famous deejay.

We're now 41 years later and Johnnie Walker has been and still is an inspiration for many people. He now is one of the best-known and most beloved broadcasters in Britain. The charismatic BBC Radio 2 Drive Time DJ has achieved legendary status with a hugely loyal following, thanks to his tireless pioneering of new music, his warm and passionate personality and his soothing voice. But Walker, in his early days, is also the man — together with Robbie Dale — who learnt us how to fight for freedom breaking the Marine Offences Act in August 1967. He learned us to kiss in the car, while he Flashed on Frinton. He went to the USA to get a hugh listenership on KSAN in San Francisco on a higher level.

All these things he has done from his heart. Johnnie's personal live was also one with ups and downs with some very nasty happenings. For instance, when some undercover journalists made a front page story about Walker snorting cocaine. In his autobiography Johnnie tells about his whole live, his experiences in personal life, his radio career, his fight against cancer and his spiritual awakening.

A recommended buy. The 406 pages thick autobiography of Johnnie Walker shows us a very honest and open person, who isn't afraid anymore to tell, next to the happy part of his life, the sad things. The book will be released on May 31st 2007. I fully recommend you buying this wonderful new book for your personal library of radio books and I advice it to put it on a shelf at eye heighth so you can take it out over and over again to have a perfect read.

The Autobiography
Johnnie Walker
Penguin Publishers
London 2007.
ISBN 978-0-718-14853-9
www.greenpenguin.co.uk
Price 18.99 Pound in the bookshops

HANS KNOT

JOHNNIE WALKER, THE AUTOBIOGRAPHY

Op mijn bureau liggen momenteel twee boeken. De eerste heeft als titel:

'Catch a wave. The rise, fall & Redemption of the Beach Boys', geschreven door Brian Wilson en Peter Ames Carlin. Het beschrijft het leven en werk van The Beachboys. Ik ben met dit boek begonnen te lezen toen ik zo'n drie weken geleden hoorde dat mijn favoriet aller tijden, Brian Wilson, in juni naar Groningen komt voor een eenmalig concert. Misschien dat Roger Day een beetje jaloers op me zal zijn dat ik bij een concert van Brian aanwezig zal zijn. Het voornoemde boek is trouwens verschrikkelijk om te lezen. Omdat ik bij lange na niet altijd tijd heb om veel te lezen is het met dit boek dan ook zeer gemakkelijk om het bij herhaling terzijde te schuiven. Het lijkt er dan ook op dat Brian beter muziek kan componeren dan schrijven. Tot nu toe ben ik slechts tot pagina 48 gekomen.

Het tweede boek op mijn bureau laat zich trouwens totaal anders lezen. Het vertelt het verhaal van Peter Dingley, geboren op Goede Vrijdag, 30 maart 1945 in Solihull, in de buurt van het Britse Birmingham.

Peter was één van de vijf kinderen in een gezin waarin er weinig sprake was van affectie voor elkaar en waar het ook gebruikelijk was gevoelens niet te tonen en vooral niet over gevoelens met elkaar te praten. Maar in het verhaal vertelt Peter Dingley ook waar hij zijn liefde voor de muziek uit Amerika vandaan heeft en tevens heeft geleerd wat Rock and Roll was en is. Hij dankt in zijn boek met nadruk zijn broer John daar voor. Dit tweede boek lag vanochtend in mijn postbus als recensie-exemplaar en binnen 70 minuten, nadat ik gestart ben met het lezen, ben ik reeds op pagina 53 aangeland. Het is op die pagina dat onze Peter Dingley voor de derde keer een naam krijgt. En deze derde naam was dé naam die hem heel erg beroemd en geliefd maakte bij miljoenen luisteraars, niet alleen in zijn geboorteland maar ook ver daarbuiten.

Het is het verhaal van een opgroeiende jongen in de eind jaren vijftig en begin jaren zestig. Een verhaal, zoals er zo velen zijn van mensen die de leeftijd rond de 60 jaar hebben bereikt. Voor Peter Dingley was de Amerikaanse muziek die hem op pad bracht voor speciale gevoelens van zelfuiting en de strijd voor vrijheid. Zijn lagere schoolperiode was niet wat je van een opleiding echt kon verwachten want op de

school stond vooral het vak persoonlijke lijfstraffen centraal.

En natuurlijk kwam op een bepaalde leeftijd de drang persoonlijke spullen te willen kopen, zoals de Philips Tape Recorder, die hij al zo vaak had staan aanstaren in een lokale winkel. Dit betekende dan ook zijn eerste baan, tijdens een zomervakantie toen hij bij de firma Harris & Sons Brass Founder ging werken. En van het geld dat dit werken opbracht kocht onze Peter de Philips Recorder. Een droom werd daarmee werkelijkheid want vanaf dat moment was het voor hem mogelijk zijn wekelijks favoriete programma op te nemen van de BBC Radio. Het was 'Pick of the Pops' en wat een geluk dat presentator Allan Freeman nooit door de platen heen praatte. Onze Peter gebruikte de opgenomen songs voor het samenstellen van zijn eigen radioprogramma in zijn slaapkamer.

Gelijk aan zovele andere jongeren radiootje speelden op hun slaapkamer in de begin jaren zestig. Het is eigenlijk net of ik bij het lezen van het boek gedeeltelijk mijn eigen levensverhaal lees. Maar Peter Dingley moest ook hard studeren van zijn ouders maar helaas zonder de verwachte resultaten. De middelbare school werd zonder diploma verlaten en dit leidde tot een verbaal bevel van Peter's vader dat hij het huis diende te verlaten om een baan aan te nemen. Deze was al door zijn vader in familiekringen gevonden. Weg van huis naar het verre Gloucester. Daar zou Peter een traject moeten doorlopen van zes jaren waar hij alle facetten van het garagewezen zou leren om uiteindelijk uit te groeien tot manager.

Maar voornoemde zes jaren werden bij lange na niet door Peter Dingley voltooid. Op zijn 17e jaar besloot hij terug te gaan naar Solihull om daar nieuw werk te vinden en dichterbij zijn vriendinnetje Ingrid te zijn. Helaas had deze geen belangstelling meer voor Peter omdat ze een nieuwe geliefde had gevonden die een mooiere auto had dan Peter. Uit met de verkering op de avond voordat hij zijn nieuwe werkgever voor de eerste keer als werknemer zou begroeten. Enkele pinten bier en diverse whisky's zouden hem over het liefdesverdriet kunnen heen helpen en dus zakte hij gigantisch door en kwam stomdronken thuis. Zijn nieuwe werkgever zag hem daardoor de eerste werkdag niet.

De nieuwe baan dicht bij huis was natuurlijk veel beter voor Peter maar toch bleek hij nog behoorlijk ongelukkig te zijn. Op een bepaalde dag besloot hij er een baantje voor één avond in de week erbij te nemen nadat hij van de manager van de Locarno Ballroom – na lang aandringen – toestemming had gekregen om als deejay op de vrijdagavonden muziek te draaien in de Bali Hair Bar. En naamsverandering naar Peter Dee leidde tot zijn tweede naam.

Via via kwam hij in de loop der tijd met iemand in contact hetgeen weer tot andere bijbaantjes leidde. Zelfs zo veel dat hij er op een bepaald moment op vier avonden per week op even zovele locaties als deejay in dienst was. Twee bazen dienen komt nooit goed en op een bepaald moment besloot zijn baas George om zijn werknemer voor de keuze te stellen: of werken in de garage of het deejaygebeuren. Twee weken bedenktijd werden er meegegeven. Maar onze Peter Dee wist wat hij wilde en gaf direct antwoord door te stellen dat hij een bekende deejay wenste te worden.

Enkele maanden eerder had hij een dag vrij genomen en ging met de trein vanuit zijn woonplaats naar Paddington Station in Londen. Vandaar nam hij een taxi naar het mondaine May Fair. In deze wijk was zijn doel want tijdens

een disco in de buurt van Solihull had Don Wardell van Radio Luxembourg opgetreden en na een gesprekje vertelde Don aan Peter dat hij maar aan de directie van Radio Luxembourg moest vragen een demo programma te mogen maken. Zeer nerveus betrad Peter het complex van het station aan Hertford Street met in gedachten dat hij er een mooie deejay studio zou zien. Maar wat een teleurstelling toen hij vier platen mocht aan en afkondigen, daarbij gebruik makend van een van te voren door hem geschreven tekst, in een op een concertzaal lijkende studio.

Producer Eddy Lance liet hem na de korte opname uit en stelde aan Peter: 'Je zal nooit van je leven een deejay worden. Je hebt er gewoonweg geen persoonlijkheid voor. Kom, ik zal je naar buiten laten.' Wat ik niet vergeten moet te melden is dat de arme Peter niet de voordeur werd uitgelaten maar Eddy Lance hem vernederend via de achterdeur en de daarnaast gelegen benauwde steeg naar buiten liet. Zou er dan helemaal geen toekomst voor Peter Dee meer zijn. Was er nog een mogelijkheid voor een tweede, eerlijke keus? Ik ben nog maar op pagina 53 van dit nieuwe boek en ik kan U beloven dat er nog veel meer mooie verhalen te lezen zullen zijn in dit prachtige boek, dat is uitgegeven door Penguin Books. Nu is het tijd om dan maar de derde naam, die onze Peter gebruikte, te onthullen. Op pagina 53 van het boek wordt beschreven hoe Peter een exemplaar van de Daily Mail leest en daar een artikel tegenkomt over de komst van een door Amerikanen gerund nieuw radiostation, Swinging Radio England.

Het is op dat moment april 1966 en tevens het begin van het leven onder zijn derde naam Johnnie Walker. Walker is altijd en zal altijd een inspiratiebron zijn voor vele mensen. Eén van de meest bekende en geliefde programmamakers in Groot Brittannië. De man met een enorme charisma heeft via Radio Caroline en de BBC een legendarische status gehaald. Mede door het altijd maar weer experimenteren met nieuwe muziek, maar ook door het duidelijk een eigen mening te geven wanneer hij bepaalde artiesten maar niets vond. Met een warme en gepassioneerde persoonlijkheid en een kalmerende stem trekt hij keer op keer miljoenen luisteraars.

Maar Walker is ook, tezamen met Robbie Dale, de man die ons leerde hoe de weg naar vrijheid te doorbreken middels het overtreden, in 1967, van The Marine Offences Act. Hij leerde ons ook 'kiss in the car' terwijl hij 'Flashing on Frinton' presenteerde. Hij ging naar Amerika om daar via zijn programma's op KSAN in San Francisco hoge luistercijfers te halen.

Alles wat hij heeft gedaan is altijd vanuit het hart gebeurt. Zijn persoonlijke leven kende zowel hoogtepunten als diepe dalen, waarin een aantal vervelende voorvallen gebeurde. Als voorbeeld het verhaal van een tweetal undercover journalisten die hem, zich voordoende als rijke Arabieren, zover kregen een lijntje cocaïne te snuiven en dit vervolgens in de publiciteit te brengen, op de voorkant van hun dagblad. Bovendien werd Walker ook nog eens beschuldigd souteneur te zijn voor Russische prostituees.

In zijn autobiografie vertelt Johnnie ons op een aangrijpende en gemakkelijk leesbare manier hoe zijn leven er tot nu toe heeft uitgezien. Hij vertelt uitgebreid over zijn radioloopbaan, die al meer dan veertig jaar duurt. Maar ook zijn gevecht tegen kanker blijft zeker niet onbesproken. Ook zijn spirituele ontwaking komt in het boek aan bod.

Het 406 pagina's tellende boek, verschenen ingebonden met harde kaft, toont ons een erg eerlijke en open Johnnie Walker, die niet langer benauwd is om de waarheid naar voren te brengen. Naast de leuke dingen vermijdt hij zeker niet de trieste dingen in zijn leven. Ik kan U zeer zeker aanbevelen dit boek direct te bestellen en na ontvangst niet alleen te lezen maar daarna ook een mooie plek op ooghoogte te geven in uw boekenkast, zodat U het nog vaak kunt terugpakken.

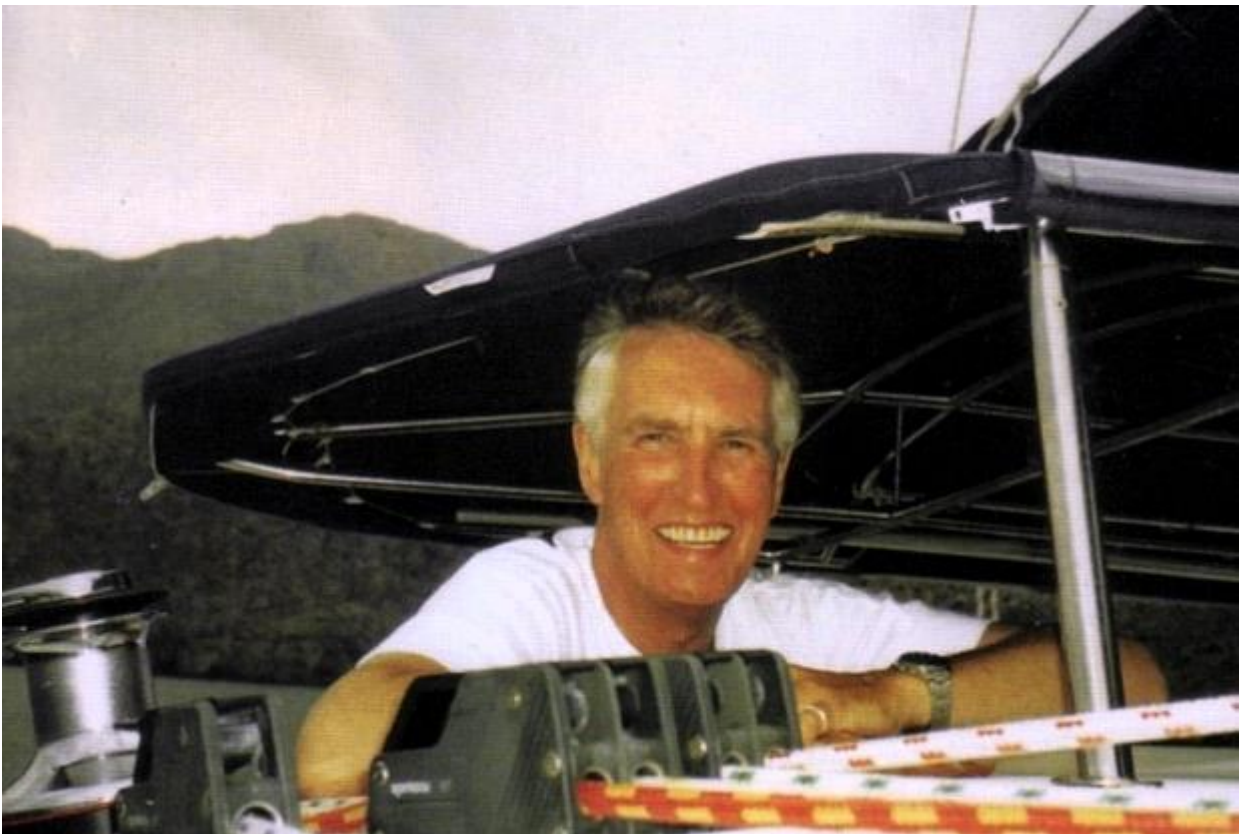
The Autobiography
Johnnie Walker
Penguin Publishers
London 2007.
ISBN 978-0-718-14853-9
www.greenpenguin.co.uk
Price 18.99 Pound in the bookshops

HANS KNOT

Johnnie Walker - Die Autobiographie

Zwei Bücher liegen vor mir auf dem Schreibtisch: Das erste, „Catch a Wave. The Rise, Fall & Redemption of the Beach Boys“, verfasst von Brian Wilson und Peter Ames Carlin, beschreibt die Lebenslinien und die Arbeit der Beach Boys. Ich begann mit der Lektüre vor rund drei Wochen, als bekannt wurde, dass mein Lieblings Sänger Brian Wilson im Juni für ein einmaliges Konzert in meine Heimatstadt Groningen kommen würde. Vielleicht wird Roger Day ja ein bisschen eifersüchtig, wenn er erfährt, dass ich Brian Wilson wieder in concert sehen werde. Wie dem auch sei, das Buch ist schrecklich. Und da ich insgesamt wenig Zeit zum Lesen habe, lege ich das Buch immer wieder aus der Hand - ich bin gerade mal auf Seite 48 angelangt. Ganz offensichtlich fällt es Brian Wilson leichter zu komponieren, als seine Lebenserinnerungen aufzuschreiben.

Das zweite Buch ist von anderem Kaliber. Es ist die Geschichte von Peter Dingley, geboren am Karfreitag, 30. März 1945, in Solihull nahe Birmingham. Peter war eines von fünf Kindern in einer Familie, in der es augenscheinlich wenig Mitgefühl füreinander gab und in der Gefühle allgemein wenig zählen. Das Buch beschreibt, wie Peter Dingley in jungen Jahren durch Vermittlung seines Bruders John den Rock and Roll kennenlernte. Ich habe erst vor wenig mehr als einer Stunde mit der Lektüre begonnen und bin schon auf Seite 53 angelangt. An dieser Stelle erhält Peter zum dritten Mal einen neuen Namen - und dieses Mal ist es ein Name, der ihn sehr berühmt macht und von Millionen Menschen geliebt werden lässt, nicht nur in Großbritannien, sondern weit darüber hinaus.

Die Geschichte eines Heranwachsenden in den 50er und 60er Jahren, wie sie viele,

die inzwischen Ende 50, Anfang 60 sind, erzählen können. Für Peter Dingley war es insbesondere die amerikanische Musik, die ihm Freiheit und Selbstverwirklichung versprach. Seine Schulzeit ist ihm in schlechter Erinnerung, besonders weil sie mit körperlicher Züchtigung verbunden war. Viel mehr zählten die Dinge, die er liebte und begehrte, unter anderem ein Philips-Bandgerät. Weil er es besitzen wollte, nahm er seinen ersten Sommerjob bei Harris & Sons Brass Founder an. Ein Traum wurde wahr, als er am Ende des Sommers sein Lieblings-Radioprogramm aufzeichnen konnte: „Pick of the Pops“ mit Alan Freeman von der BBC. Und wenn Peter Glück hatte, moderierte Freeman nicht in die Songs hinein. Die Aufnahmen verwendete er dann, wenn er, wie viele andere Jungs zu dieser Zeit, eigene Shows in seinem Schlafzimmer 'moderiert'. Eigentlich ist es so, als würde ich meine eigenen Jugenderinnerungen lesen...

Aber Peter Dingley musste erst einmal die Schulbank drücken, obwohl dies eher schlechte Resultate zeitigte. Nach dem Abschluss befahl ihm der Vater, einen Job bei einem entfernten Verwandten in Gloucester anzunehmen. Dort arbeitete er bei einem Mechaniker mit dem Ziel, innerhalb von sechs Jahren zum Manager der Werkstatt aufzusteigen. Doch soweit sollte es nicht kommen. An seinem 17. Geburtstag beschloss er, zurück nach Solihull zu gehen - zu einem neuen Job und zu seiner Freundin Ingrid. Die war jedoch mehr von dem Auto eines anderen Kerls beeindruckt als von Peter. Nun, ein paar Pint Bier und Whiskey waren das beste Mittel, um die Frau zu vergessen. Allerdings vergaß Peter vorübergehend auch den neuen Job, der wegen seines Katers einen Tag warten musste. Er beschloss sich eine Arbeit zu suchen, bei der er nur einen Abend pro Woche anzutreten hatte, und so heuerte er beim bekannten Locarno Ballroom an und legte jeden Freitagabend in der 'Bali Hair Bar' Platten auf. Er tat dies unter dem Namen 'Peter Dee' - sein zweiter Name.

Über einen Bekannten erhielt er weitere Engagements. Peter legte bald in vier verschiedenen Tanzschuppen an insgesamt vier Abenden in der Woche auf. Damit kam er mit seinem Tagesjob bei Patrick Motors in Konflikt. Es konnte nicht gutgehen. Sein Boss in der Werkstatt stellte ihn vor die Entscheidung: „Entweder Mechaniker oder diese Discjockey-Sache“. Zwei Wochen erhielt er, um sich klar zu werden, was er tun wollte - und 'Peter Dee' wusste, was er wollte. Er wollte ein berühmter DJ werden.

Bereits ein paar Monate zuvor hatte er einen Zug zur Paddington Station in London genommen, von wo ihn ein Taxi ins piekfeine Mayfair brachte. Der Grund: DJ Don Wardell von Radio Luxembourg hatte ihm den Rat gegeben, bei der Station, die von unzähligen Jugendlichen in Westeuropa heiß geliebt wurde, vorzusprechen. Unser wahnsinnig aufgeregter Peter betrat das Luxembourg-Gebäude in der Hertford Street und erwartete dort ein Radiostudio vorzufinden. Der Produzent Eggy Lance bat ihn, ein paar Songs zu spielen und diese anzusagen. Das DJ-Studio hatte eher die Ausmaße einer Konzerthalle, was Peter noch nervöser werden ließ. Kurzum: Er lieferte keine gute Arbeit ab und musste sich von Eggy beim Abschied sagen lassen: „Solange Du lebst, wirst Du kein DJ werden. Dir fehlt einfach die Personality dafür. Ich bring' dich raus.“ Sagte es, und zeigte ihm den Weg durch den Hinterausgang.

Wie würde seine Zukunft aussehen? Würde er eine zweite Chance erhalten? Ich bin zwar gerade erst auf Seite 53 angelangt, kann aber versprechen, dass es noch eine Menge Interessantes in diesem fabelhaften neuen Buch zu lesen gibt.

Nun ist es aber an der Zeit, seinen dritten Namen zu verraten. Peter entdeckt einen Artikel in der Daily Mail, in dem es um den Start eines neuen amerikanischen Radioprojekts geht - ein Projekt, das sein Leben verändern sollte. Der Start von Swinging Radio England 1966 markierte auch die Ankunft von ... Johnnie Walker.

Heute, 41 Jahre später, ist Johnnie Walker immer noch eine Inspiration für viele Menschen und einer der beliebtesten Radio-Persönlichkeiten in Großbritannien. Der charismatische Drivetime-DJ von BBC Radio 2 besitzt dank seiner Fähigkeit, immer wieder neuartige Musik aufzuspüren, sowie seiner warmherzigen Art und markanten Stimme einen legendären Ruf und eine treue Fangemeinde. Aber damit nicht genug: Der frühe Johnnie Walker war - gemeinsam mit Robbie Dale - ein Kämpfer gegen den Marine Offences Act des Augusts 1967. Er brachte uns bei, wie wir an der Küste bei Frinton im Auto Lichtsignale geben und uns küssen sollten - eine Art „interaktive Show“, bei der Peter von See die Aufforderungen sendete und wir mit der Lichthupe „antworteten“. Er war es auch, der in späteren Jahren in die USA ging, wo er als Moderator bei KSAN in San Francisco eine immens große Hörerschaft um sich scharte.

Was auch immer er anstellte, es kam alles aus vollem Herzen. Auch sein Privatleben ist voller Geschichten, voller Höhen und Tiefen, einschließlich einiger hässlicher Episoden. Zum Beispiel brachte ihn ein investigativer Journalist auf die Titelseite der Zeitung: Peter/Johnnie war zu sehen, wie er gerade Kokain schnupfte. In seiner Autobiographie erzählt der DJ aus seinem gesamten Leben: seine persönlichen Erfahrungen, seine Karriere beim Radio, sein Kampf gegen den Krebs und sein spirituelles Erweckungserlebnis.

Der Hardcover-Band, alle 406 Seiten, zeigen uns einen sehr ehrlichen und offenen Menschen, der keine Angst mehr hat, neben den Erfolgen auch die traurigen Momente seines Lebens zu offenbaren. Ich kann Ihnen voll und ganz empfehlen: Kaufen Sie dieses wunderbare neue Buch für Ihre Radio-Büchersammlung und stellen Sie es so ins Regal, am besten in Augenhöhe, dass Sie es immer wieder hervorziehen können, um darin zu lesen.

Johnnie Walker: The Autobiography. London: Penguin 2007. 406 Seiten. 18,99 britische Pfund. ISBN 978-0-718-14853-9.

Hans Knot